

1.

Тод

Сряда, 5 март; Ню Йорк, Ню Йорк

– Кретен!

Зачервеното ѝ лице изведнъж преbledня, докато измъкваше голите си крака изпод чаршафите. Тръгна от спалнята към дневната и започна да събира смачканите си дрехи, разхвърляни наоколо предната вечер.

Тод взе дистанционното и пусна телевизора с надеждата, че звукът ще удави неловкостта. Той ненавиждаше нещо да го притеснява сутрин.

Момичето се върна в стаята и започна да рови из чаршафите, за да открие потъналото си вдън земя бельо.

– Аз просто не мога... – изрече тя, като го гледаше, – не мога да разбера защо се страхуваш от обвързване.

– Не се страхувам от обвързване – каза той, като се преструваше, че е погълнат от телевизионно предаване, в което двама коментатори дискутираха последния скандал в „Л. Сесил“ между двама търговци.

Според слуховете те бяха разпродали акции за 200 милиона долара на слабограмотни инвеститори, макар да са знаели предварително, че цената на акциите е завишена. Тод направи физиономия към екрана на телевизора с мисълта тази история да не се отрази на допълнителното му възнаграждение.

Момичето нахлузи полата върху тесния си ханш и закопча сутиена си с подплънки – беше добре сложена, но бедрата ѝ бяха твърде набити. Очевидно беше от онзи тип, обречен да се раздуе, когато навърши трийсет и пет. По десетичната скала на привлекателността тя беше осмица, точно секторът, в който Тод предпочиташе да играе. Осмиците бяха секси, но твърде несигурни в себе си, за да бъдат десетки, така че им се налагаше да работят здраво, за да се харесат.

Точно в момента едва беше успяла да се добере до шестица, като за това смъкване по скалата допринасяха размазаната очна линия и омазнената ѝ руса коса.

– Тогава какъв е проблемът да ме заведеш на вечеря? – попита тя тихо и застана неподвижно за първи път, откакто беше станала от леглото.

– Защото ти не си онова, което търся – отговори той откровено.

– Тогава какво съм за теб? – Гласът ѝ бе притихнал още повече.

Пръстите на ръцете ѝ се вкопчиха в чаршафите, докато очакваше отговора, който не искаше да чуе.

– Виж какво, ние наистина си прекарахме готино. Защо да съсипваме всичко? – каза Тод без преструвки.

Тя стисна зъби, а насълзените ѝ очи засвяткаха.

– Искаш да кажеш, че аз съм момичето, което чукаш.

Тод не отговори. Трябваше да се приготвя за работа.

– Знаеш ли, че съм учила в Пенсилванския университет? Аз не съм някаква си празноглава кукла! Работя в престижна юридическа фирма. Аз съм момиче, с което излизаш, а не някаква курва само за кревата!

– Може би имаш право.

– Тогава нека да отидем на вечеря! – примоли се тя отчаяно.

– Нямам нужда от гадже.

– Тогава защо...

– Ти... – прекъсна я Тод, търпението му се беше изчерпало, – ти ме потърси пиана в един бар в два часа през нощта, след като си беше открила профил в приложение за запознанства. Какво друго очакваше?

Тя издържа на погледа му, без да мигне.

– „Хук“ дава възможност на хората да се срещат. Когато си регистриран, се очаква да си нормален. Нима профилът ми там ме прави курва?

– Не казах, че си курва. Казах, че ми звънна късно през нощта за еднократно чукане и това беше ясна уговорка между нас.

– Но оттогава се видяхме четири пъти – възрази тя.

Тод не искаше да я нарани, но наистина нямаше време за такъв тип драми. Цялата му енергия трябваше да бъде фокусирана върху кариерата му. Току-що отпразнувал трийсет и втория си рожден ден, той беше съвсем наясно, че му оставаха дванайсет месеца, за да осъществи сериозна сделка в инвестиционната банка „Л. Сесил“, ако все още възнамеряваше да постигне целта си да стане най-младият изпълнителен директор в престижната фирма на Уолстрийт, стигнал до този пост някога.

– Ние започнахме да се опознаваме оттогава – продължи да говори тя, като отказваше да остави нещата просто така. – Говорихме за работата ти и аз ти разказах за семейството ми. Закъснях за работа миналата седмица, защото знам, че обичаш сутрешния секс. – Устната ѝ затрепери.

– Не съм те молил за това.

Страните ѝ се зачервиха, защото това беше самата истина.

– Не мога да повярвам, че това се случва – обърна се тя и приключи с обличането, като се отказа да си търси прашките.

Тод продължи да гледа телевизионното предаване, в което се стигна до единодушие, че макар и да не е противозаконно, фактът, че търговците на „Л. Сесил“ са знаели, че онова, което продават, е боклук, прави действията им неетични и заслужаващи глоби. Спорът беше тъп – ролята на търговеца беше да улесни покупко-продажбата, а от инвеститора зависеше да прецени дали сделката заслужава да вложи парите си в нея.

Тод изчака входната врата да се захлопне, измъкна се от леглото и подложи почти двуметровото си тяло на бивш играч на водна топка в Първа лига под силните струи на душа.

Въпросът дали да кани момичетата вкъщи, или да ходи у тях, му причиняваше постоянни главоболия. От една страна, скъпият минимализъм на неговия просторен апартамент с една спалня му гарантираше, че всяко поканено

момиче ще прави секс с него дори и да се е врекло в добродетелност, от друга – игрите на чуждо място криеха предимството да може да си тръгне, когато пожелае. Трябваше да отиде у тях тази нощ, защото знаеше, че тя ще му бутне, но той изпи доста чашки с текила в бар „Мънки“ и не можеше да разсъждава трезво, когато ѝ написа съобщение в „Хук“.

Тод се избърсна и облече стандартната си униформа – костюм по поръчка, вратовръзка „Ерме“, чорапи „Армани“ и мокасини „Гучи“. Използва приложение на телефона си, за да си поръча кола и хвърли одобрителен поглед на отражението си в огледалото, преди да тръгне надолу по стълбите.

Когато излизаше от входната врата на блока, видя момичето да стои до вратата и да духа в шепите си, за да предпази ръцете си от мартенския вятър.

– Господи! – въздъхна той едва чуто.

Тя го видя и прехапа устни извинително.

– Съжалявам – изрече притеснено. – Наистина нямах намерение да драматизирам, просто си мисля, че връзката ни може да е нещо повече. Искам да кажа – би могла да е нещо повече. Аз самата бих могла да съм повече и съм нещо повече от едно момиче с профил в „Хук“.

Той погали нежно бедрото ѝ и я целуна по бузата.

– Всичко е наред – утеши я, – но аз съм много зает и това, което имаме сега, е максималното, което мога да ти предложа. Ако искаш повече, уважавам това, но не мога да ти го дам.

Тя кимна и заби поглед в краката си.

– Ще те видя ли отново? – попита тихо, без да вдига очи.

– Никъде няма да ходя – каза той, отбягвайки въпроса. – Искаш ли да ти повикам такси?

Тя поклати глава.

– Не, ще се разходя.

– Окей, приятен ден тогава – каза ѝ той мило и в сините му очи заигра усмивка.

– Добре.

Тя тръгна надолу по улицата и с десетсантиметровите си токчета и с разрошената си коса му заприлича на позорен знак върху тротоара в сряда сутрин.

Тод влезе в черния автомобил и веднага отвори списъка с фаворитките си в „Хук“. Как беше името ѝ? Май беше нещо с А – някоя си? Алисън? Аманда. Точно така. Намери я и веднага изтри профила ѝ.

„Блокиране на потребител?“, попита приложението. Той написа: „Да“.

„Ще напишете ли впечатления?“ „Не.“ Тя не заслужаваше да му краде от времето повече.

Телефонът блекбъри, който използваше за работа, звънна в джоба му и той заряза личния си айфон, за да прегледа двайсет и шестте нови имейла, получени през нощта. Сред тях бяха обичайните сутрешни мълнии: обновена информация за азиатските пазари, прогноза за курсовете на валутната търговия, имейл от Катрин Уайли, президентката на инвестиционната банка, с одобрен отчет за

акциите, който да предостави на клиентите, проявили интерес към скандала с продажбата на акции на „Л. Сесил“.

И тогава видя имейла от Josh@hook.com.

„Тод, реших да изляза на фондовата борса. Искаш ли да го направиш? Дж. Х.“

Тод почти се задави. Прочете го отново. Погледна към шофьора, като че ли мъжът можеше да разбере значението на онова, което Тод държеше в ръка. Почувства как сърцето му запрепуска: Джош Харт беше изпълнителен директор на „Хук“ – приложението, което не само беше направило сексуалния му живот значително по-ползотворен, но беше и най-проспериращата компания в Силиконовата долина. Първичното публично предлагане на акции на тази компания не само щеше да донесе много пари на много хора, но и поемането на операцията от „Л. Сесил“ би затвърдило перспективите на Тод за повишение. Силното желание да стане изпълнителен директор можеше да върви по дяволите – сделка от този мащаб можеше да го изстреля директно в ръководството на групата.

Тод придвижи курсора надолу до подписа на имейла и набра Джош.

Телефонът иззвъня и той погледна часовника си, осъзнавайки, че в Сан Франциско беше едва 6:15 сутринта, но Джош Харт вдигна след третото позвъняване.

– Ало?

– Джош! – извика Тод малко по-ентусиазирано от необходимото. – Джош, аз съм Тод, Тод Кент. Тъкмо получих имейла ти и... Извинявай, дали моментът е подходящ?

– Няма проблеми. – Джош звучеше като робот.

– Слушай, аз... – Тод се опита да запази хладнокръвие.

Пробва да си припомни последния разговор с Джош Харт – това беше преди две години в Лас Вегас на ежегодното търговско изложение на електроника за бита, когато се срещнаха в един стриптийз клуб. Джош беше пепеляво блед компютърен чудак с черни кръгове под очите и момчешки къдрици, сплъстени върху главата му. Той носеше блуза с качулка и памучни панталони с цвят каки. Тод го забеляза от другия край на залата – за някой, който е влязъл в клуба в подобен вид, вероятно беше човек с позиции. Насочи се към него и го покани на масата си. Джош седна и се съсредоточи в подробно изучаване на танцърките, като че ли те бяха извънземни и трепваше всеки път, когато Тод се опитваше да го запознае със стратегията си за финансиране в опит да вмъкне „Л. Сесил“ в разговора.

В края на вечерта Тод връчи на Джош визитката си и повече не чу за него. Но вероятно беше казал нещо съвсем на място, което беше накарало Джош да се свърже с него две години по-късно заради най-голямата сделка в живота и на двамата.

– Просто исках да разбера какво мислиш във връзка с бъдещата ни обща работа по финансирането на „Хук“ – каза Тод накрая.

– Писах ти в имейла. – Джош звучеше раздражено, като че ли текстът от един ред беше повече от достатъчен, за да се задвижи процедура по излизане на фондовата борса.

– Реших да направя „Хук“ публична компания и смятам, че ти можеш да продадеш акциите ѝ. Искам да събера 1,8 милиарда долара при оценка от 14 милиарда.

Тод премигна – „Хук“ все още нямаше печалба, а Уолстрийт беше започнал да се съмнява в стойността на приложенията за социални медии. Когато се бяха усъмнили във фейсбук, цената на акциите му започна да се покачва. Сега, като се замисли за това – ако фейсбук беше оценен на 159 милиарда долара, вероятно цената на „Хук“ щеше да надхвърли 14 милиарда.

– Тези цифри изглеждат добри. Типичната процедура е да се обяви конкурс, банките дават своите предложения и...

– Не искам да има конкурс. Искам ти да го направиш.

Мозъкът на Тод забръмча – винаги имаше конкурс! Пропускането му изобщо беше ли позволено?

– Това е страхотно, искам да кажа, спестява ни много време – каза той. – Така че ще говоря с моя шеф Лари, той е човекът, който ще отговаря за...

– Не – поправи го Джош. – Казах, че искам ти да го направиш. Ти.

– Какво? Аз?!

– Да – потвърди Джош. – Нали се занимаваш с това? Ръководиш сделки?

– Ами да. Работил съм по десетки сделки, но това наистина е огромна работа, Джош, и има много други висши служители, които... – Тод млъкна.

Лари беше работил в банката по-дълго от него, но това означаваше ли, че разбира повече? Освен това Лари беше на четиресет и пет и беше женен. Какво знаеше той за локализираните приложения за запознанства, чиито основни потребители бяха родените след 80-та? И ако Джош, който беше на трийсет, беше успя да създаде компания като „Хук“, Тод със сигурност би могъл да ръководи излизането ѝ на фондовата борса.

– Да – Тод се коригира, – мога да ръководя тази сделка за теб.

– Хубаво. – В гласа на Джош нямаше никаква емоция. – Можем да се видим тук утре, за да финализираме.

– Утре? – Тялото на Тод се наклони напред. – Аз имам нужда от време да окомплектовам договора и... – Той се замисли трескаво от какво още имаше нужда. – И трябва да подбера подходящите хора в екипа.

– Екип?

– Ами да, ще трябва да вземем няколко анализатори и един колега от моята група, плюс някой от пазара на ценни книжа, който да ни ориентира в състоянието на пазара и процедурата, след което вероятно...

– Трима. Можеш да вземеш още трима души най-много.

Тод се засмя.

– Джош, за сделка с подобен мащаб ти ще имаш нужда...

– Нека да сме наясно по един въпрос, Тод – прекъсна го Джош безцеремонно. – Мразя Уолстрийт. Вие всички сте глупаци, които не правят нищо

друго освен да си пъхат носовете в разни процеси, за да извличат печалба от бъркотията, която създават. Ако можех да събера 1,8 милиарда долара без твоята помощ, щях да го направя, но нямам време, докато ръководя компания, да поправам неуредиците в индустрията на финансовите услуги.

Тод зяпна – беше израснал в Северна Калифорния и знаеше от опит, че техничарите недолюбуваха Уолстрийт, но беше необходимо голямо самообладание и арогантност да се опънеш на система, която процъфтява от стотици години.

– Така че можеш да вземеш трима души в екипа си – продължи Джош, – но само да си ми натресъл някой лайнар, прекратявам сделката. Ясно ли ти е?

– Да, разбира се.

– Чудесно. Тогава ще се видим в петък.

– Да, в петък – кимна Тод. Това поне означаваше, че има на разположение един ден. – Ще се видим в петък. Наистина съм въодушевен да... – Чу прищракването на телефона и го погледна недоумяващо.

Това наистина ли се беше случило?

– Пристигнахме – каза шофьорът от предната седалка, докато Тод прибираше телефона.

Тод вдигна поглед към него, връщайки се към реалността, след това погледна навън през прозореца и видя сградата, в която се помещаваше „Л. Сесил“ на Парк Авеню. Беше прекарвал всеки ден от седмицата и повечето уикенди през последните десет години тук, с изключение на двуседмичната годишна ваканция, която регулаторните органи принуждаваха bankerите да ползват, за да се намалят възможностите за злоупотреба с вътрешна информация. Със своите четиресет и три етажа сградата от стъкло се издигаше към небето, а утринната светлина се отразяваше в огледалните ѝ прозорци. Буквите от месинг „Л. СЕСИЛ“ висяха над въртящата се входна врата, отделена от улицата от стена с изрисувани цветя. Те бяха замислени с цел да направят атмосферата по-приятелска, но не толкова, че да накара минавачите да забравят, че не са поканени вътре.

Служители в костюми минаваха през системата за сигурност с магнитните си карти и потъваха в сградата. Всеки от тях се надяваше, че днес е денят, в който ще се появи сделка, способна да го изтласка от ролята на зъбче в колелото до позиция, от която да може да проектира собствено колело. Днес беше неговият ден, осъзна Тод. Джош наистина беше арогантно копеле, но щеше да направи от Тод един от най-могъщите инвестиционни банкери в историята. Мамка му, това беше нещо огромно!